

‘Nu sta ik weer in mijn eigen kracht’

Hilbert Davelaar start inzamelingsactie voor behandeling breinblessure in VS

Hij was verwoed korfballer en sportman pur sang. Bovendien werkte Hilbert Davelaar (37) met veel vuur als teammanager bij de firma Sweco. Een heel nare val in augustus 2017, met een zware hersenschudding tot gevolg, gooide roet in het eten, waardoor zijn leven een flinke wending kreeg. Maar de Voorthuizenaar zit niet bij de pakken neer. Integendeel!

Freek Wolff

Ik heb na mijn val zeven weken thuisgezet, waarna ik weer fulltime ging werken. Drie maanden ging dat best lekker, hoewel ik nog elke minuut hoofdpijn had. Tot nu toe is dat twentyfour-seven niet anders. Maar ik ging er toen gewoon voor, want zo zit ik nu eenmaal in elkaar. Totdat ik het na de kerstvakantie dat jaar niet meer trok. De buffer met lucht in mijn brein had ik opgebruikt. Zodat ik halve dagen ging werken, wat daarna drie uur per dag werd en weer later twee uur per dag. Ook moest ik functies neerleggen. Ik noem het omgekeerd reïntegreren. In twee jaar tijd ging het dus steeds minder goed.” Hierdoor stopte hij in augustus 2019 als teammanager bij advies- en ingenieursbureau Sweco.

PLANOLOGIE Maar eerst even ver terug in de tijd. Bij zijn ouders groeide hij met twee broers op aan de Strausslaan en de Rubensstraat, waarna hij in 2010 met de Voorthuizense Arjanne Davelaar-Plum ging samenwonen aan het Speenkruid. „Mijn vader is tandtechnicus in Amersfoort en mijn moeder werkt bij de autoveiling in Barneveld.” Hilbert ging naar de Dr. W. van den Berghschool en het Johannes Fontanus College, waar hij het vwo-diploma behaalde. De Voorthuizenaar studeerde ‘landschap, planning en ontwerp’ (planologie) aan de Wageningen Universiteit. „Op de computer speelde ik altijd al graag SimCity. Het leek me supergaaf om de wereld in te richten. Al snel kreeg ik te maken met geografische informatiesystemen, omdat de digitalisering toenam. Dat vond ik een mooie combinatie, zodat ik een master in geo-informatiekunde heb gedaan. Dan heb je te maken met de wereld, aarde en de ruimte, maar ook met computers. Een mooie combi.” Een stage bij het ingenieursbureau Grontmij resulteerde in een baan (later overgenomen door Sweco Nederland), met het kantoor in De Bilt. Hier werkte Hilbert veertien jaar. „Ik was vroeger al gek van de Grote Bosatlas en nu mocht ik op de computer kaarten maken, voor Rijkswaterstaat en andere organisaties. Daarna groeide ik al snel door naar een projectleidersrol, productmanager en de laatste jaren teammanager.”

MONKEY TOWN Totdat het noodlot toesloeg. Op 1 januari 2019 ging Hilbert schrijven over wat hem is overkomen, middels een blog op het internet. ‘Hoi, ik ben Hip en 2020 wordt mijn jaar’ was de titel van zijn eerste stuk

op de site www.hip2020.nl. Hier zijn nu de verhalen van het proces te lezen, plus een filmpje (van beveiligingscamera) en foto’s van de enorme smak die Hilbert maakte in Monkey Town, een binnenspeelparadijs net buiten Voorthuizen. „Ik was daar met mijn vrouw en kinderen. Hier ben ik op het laatst nog met Ravi in een bouwwerk met netten geklommen. Tijdens het ravotten, liep ik met mijn duim vol in een net. Dat deed gruwelijk zeer, zodat ik naar het toilet ging om dit te koelen bij een wasbak. Daar ging het lampje uit. Ik gaf de handenföhn een kopstoot, waarna ik inzakte, weer opstond en gestrekt ging tegen de muur en de vloer. Het gevolg was een gat in mijn hoofd, dat flink bloedde. Daarna stond ik snel weer op en ging ik in een waas die ruimte uit. Omdat ik weer wegviel, pakte ik een grote olifant die daar stond om op te hangen. Toen kon mijn vrouw me gelukkig nog opvangen, want ik viel weer weg. Het heeft veel indruk op haar gemaakt. Ze dacht even dat ik dood ging. Op een brancard ben ik een ambulance in gebracht. Het eerste wat ik daar vroeg was: ‘Zou ik na het weekend weer kunnen werken?’ Het antwoord was dat ik iets langer nodig zou hebben.”

SNAUWEN EN STUITERBAL De huisarts adviseerde om veel rust te nemen en Hilbert stond altijd positief in het leven. „Dat is mijn kracht en mijn valkuil. Want twee jaar duwde ik maar door, omdat ik het wel zou redden. Ik zou er wel bovenop komen. Maar het afgelopen half jaar ben ik bijgedraaid en heb ik mijn letsel geaccepteerd. Met als gevolg dat ik nu veel vrolijker ben in mijn gezin. Dat is het allerbelangrijkste. Nu kan ik blij en positief zijn in een negatieve situatie. Dat heeft niks met naïviteit te maken, maar met leiderschap. Die wijsheid heb ik bij Nelson Mandela vandaan.” In de Facebookgroep van de Stichting Hersenschudding kon Hilbert zijn frustraties kwijt, hoewel hij naar eigen zeggen niet depressief raakte. „Ik was eerst boos op het zorgsysteem, omdat je dingen moet doen die niet betaald worden. Maar sinds afgelopen zomer sta ik weer in mijn kracht. Je kunt over zorgverzekeraars gaan klagen, maar nu maak ik me daar niet meer druk om. Op niet veel plekken in de wereld tref je het zo goed aan als in Nederland. Je moet niet gaan klagen als je net niet binnen het systeem past, maar je eigen kracht naar boven toveren en in actie komen.”

■ Hilbert Davelaar boven de nieuwe rondweg. „Er is lang tegen gevochten, maar nu is het mooi geworden. Ik heb ook gevochten, verandering meegemaakt en dat geaccepteerd.”

Freek Wolff

niet zo vrolijk gezeten.” Hilbert gaat in april dit jaar naar de Cognitive FX-kliniek in de Amerikaanse plaats Provo (Utah) voor een speciale behandeling. Daar wil hij graag de unieke epic-therapie volgen, waar Henk van de Craats veel baat bij heeft gehad, de Otterloër die een hersenkneuzing had opgelopen. Hilbert las veel over de speciale behandeling in de Verenigde Staten en gaat het avontuur

” *Er zijn mensen die me willen steunen en daar blij van worden*

aan. De behandeling kost 9900 dollar en met de reis- en verblijfkosten moet de Voorthuizenaar al snel 15.000 euro aftikken. Bovendien heeft hij diverse alternatieve behandelingen in Nederland gevolgd die een deuk in zijn spaargeld hebben geslagen.

ACTIE Daarom bedacht hij een inzamelingsactie voor financiële steun. Sinds deze een paar dagen geleden begon, staat de teller reeds op 4000 euro. „Ik vond het best

moelijk om hulp te vragen. Hiervoor moet je angst en twijfels overwinnen. Maar waarom niet? Mensen willen graag helpen. Want moet ik krom liggen en mijn spaargeld aanspreken om die therapie te volgen? Nee. Er zijn mensen die me willen steunen en daar blij van worden. Ik heb respect voor elke bijdrage en kreeg al veel bijzondere reacties. Een vriend bij Spirit wil ook nog een actie op touw zetten. Ik zie dit ook een beetje als dank voor het vrijwilligerswerk dat ik voor de korfbalvereniging heb gedaan. Als ik meer geld ophaal dan mijn onkosten zijn, zal ik dat deel storten naar de Hersenstichting. Want ik wil dat deze therapie ook mogelijk wordt voor al mijn lotgenoten in Nederland.” Bovendien wil Hilbert mensen informeren en inspireren, ook omdat ze vaak niet weten wat hem is overkomen. „En er zijn veel personen met zo’n letsel als ik. Dit heeft een enorme impact op mijn leven. In Nederland weten ze niet zo goed wat ze hiermee moeten. Er wordt meestal alleen een protocol gevolgd, met het advies: neem rust en luister naar je lichaam. Dat voldoet voor negentig procent van de mensen en het hele systeem is op die grote groep gericht. Dat snap ik wel. Maar als je tot de tien procent behoort waarbij dat niet voldoet, dan loop je in Nederland een beetje spaak. Een hersenschudding wordt vaak schromelijk onderschat.”

BLOGS De Voorthuizenaar wil zich via zijn blogs openstellen en zichzelf laten zien. ‘Leven met een breinblessure en wind mee...’ heet zijn site, want Hilbert heeft het gevoel dat hij weer leeft. „Twee jaar lang na mijn val had ik forse tegenwind. Ik had voorheen

weinig nare situaties, omdat ik er altijd doorheen duwde. Dat waren hobbeltjes, maar nu had ik te maken met een berg. Halverwege moest ik parkeren en nadenken. Het kon niet meer op de oude manier. De verandering van denken begon in maart 2019 in Lemele, bij Move the Brain. Daar vertelden ze me dat ik verkeerde prioriteiten had: mijn werk eerst, daarna mijn gezin en tot slot ikzelf. Dat moest ik omdraaien. Want mijn gezin en mijn werk hebben pas iets aan me als ik goed voor mezelf zorg. Dat is bij me aangekomen, maar je wilt vasthouden aan wat je hebt.” Toen Hilbert die volgorde omdraaide, ervaaarde hij dit als een verademing. ‘De val die ik niet had willen missen...’, durfde hij zijn tweede blog zelfs als titel mee te geven. „Want het heeft me enorm veel wijsheid over het leven gebracht, die anders misschien pas was gekomen als ik zeventig zal zijn. Ik houd van mensen helpen, maar ik vergat mezelf. Dat doe ik nu anders. Ik eet supergezond, sport veel en doe rustig aan. Ik ben gelukkig, wil dat blijven en wil mensen gelukkig maken. Daarvoor moet ik verder opknappen. Ik weet niet wat de toekomst mij zal brengen. Wie weet kan ik mijn dromen nu wel beter waarmaken. Ik ben een snelle denker, kan praten als brugman en kan schrijven als een tierelier. Ik wil mensen helpen, dat kan bijvoorbeeld als coach op sportgebied, in werksituaties of met lotgenoten. Want ik heb al gemerkt dat veel mensen iets hebben aan de feedback die ik geef.” Tegelijk sluit Hilbert niet uit dat hij misschien toch nog in zijn oude baan terug kan stappen, afhankelijk van de therapie die hij in april zal ondergaan in de VS.